

Mark. 2:13-17 2 sönd eft.tref. 080601

Installationspred. Abra.

Levi, Levi är tullindrivare, något som tydligen automatiskt gör honom till en syndare. Och vi hör dom starka protesterna från de skriftlärda som står utanför. Hur kan Jesus och hans vänner äta med såna? Vi anar ett utanförskap, att vara bland dom andra. Han jobbade ju med Romarna, ockupanterna, och kanske, kanske tog han ut lite extra i tull och stoppade i egen ficka, frestelsen och tillfällena fanns nog. Och dom han umgicks med, det var tydligen de andra tullindrivarna, dom andra syndarna. Dom, -inte som vi andra.

Om han var nöjd med sitt liv, det vet vi inte. Ett jobb är ju ändå ett jobb kanske han tänkte. Men kanske han ville något annat med sitt liv. Kanske gnagde ett utanförskap och en ensamhet i honom. Kanske längtade han efter något annat, något han inte var del av. Och enligt evangeliet så räckte det med att Jesus bara säger följ mig, två ord för att Levi skulle göra just det. Lämna allt och följa med. Och vi känner honom senare som lärjungen Matteus och kanske som författare till Matteusevangeliet. Livet förändrades för honom och blev aldrig mer vad det en gång varit.

Också några ord om de andra, de som den här gången stod utanför, -de missunnamma. Dom som som för sitt liv inte kunde begripa .att Jesus låg till bords med dom där. Dom visste hur det var. Dom visste hur man skulle göra, vad man skulle vara. Dom var själva normen för det rätta livet. Och dom fanns inte bara där och då. Vi möter dom ständigt, både i andra, i varandra och i vårt egna tänkande. Uppdelningen vi så lätt gör, vi, -och dom andra.

Det som inte hamnar innanför ramen blir fel. Det handlar om trygghet och det handlar om rädsla. Om ramen ändras vad är då rätt och fel? Om dom andra blir rätt, vad händer då med mig? Och risken finns att ramen viktigare än livet, att vi älskar ordningen mer än själva livet.

Laglärda kallades dom, och lagen det var den ram man hade att hålla sig till. Ett ganska trubbigt instrument och värdemätare. Livet är ju så oerhört mer komplicerat och oförutsägbart än så. Det drabbar oss ständigt, framgångar och motgångar, glädje och sorg. Livet förändras och vi förändras av det.

Ramar och normer det måste vi ha, både egna och gemensamma. Vi måste alla ha nånting att hålla oss till, förhålla oss till. Men dom måste kunna förändras. Livet blir inte bara lite enklare så. Utan den dag det kanske brister och vi inser att ramen inte håller, då blir fallat inte så hårt. Men framför allt det som jag upplever som sant och heligt, måste inte vara detsamma som du gör. Det gäller dig och mig och institutioner som Abrahamsbergskyrkan. –Ingen av oss har monopol på sanningen. Och det är väl det som gör det hela så spännande. Att inte heller liksom kunna bestämma eller ens ha en åsikt om vem Jesus äter middag med i kväll.

Jesus valde, han gjorde många val i sitt liv, och nu väljer han åter igen de andra. Det bejakande och frågande, inte det utestängande. Och när Jesus säger ”det är inte friska som behöver läkare, utan de sjuka” så kan man undra om det inte gällde båda sidorna. Och de som vars tro och lag sa, -det här är fel. De som var så fasta i sin ram att man valde att stanna utanför. De gick också miste om det stora som hände den där kvällen.

Men vad var det Levi kallades till med de två orden följ mig? Vad var det som svarade mot den längtan han hade att han lämnade allt det han hade? Det kan vara en tro, ett liv med Jesus, det kan vara mening och sammanhang. I dagens tema kallas det Guds rike, kallelsen till Guds rike.

Att leva i den här världen det tror jag är att leva i Guds rike. Gud har skapat den, han upprätthåller den och han genomsyrar den. Om Gud på nått ställe av den här världen inte skulle finnas skulle livet inte där vara möjligt. Det handlar om berg och sjöar, om träd och växter om djur och människor. Allt finns och lever i Guds rike. Det är inte förbehållet några som de laglärde trodde, utan allas vår verklighet. Att vara människa är att leva i Guds rike, var sig vi tror eller inte. Att vara människa är också att finnas i Jesu död och uppståndelse, vare sig vi tror på den eller inte. Vi är alla indragna i det som sker. Men att ha sett det, att leva i och av det, det är inte samma sak.

Och om man idag denna underbara försommardag skulle ha satt sig i en skogsbacke istället för att sitta inne i kyrkan så skulle man lätt se den goda skapelsen. Vinden som får löven att dallrar, fåglarna som kvittrar och citronfjärilen som fladdrar hit och dit ovanför blåbärsriset. Jo, -Guds rike är ett skönt och gott rike.

Men det är inte bara gott, det vet vi alla. Den vackra skogsbacken har redan förstörts på många håll. Uppdelningar finns mellan människor. Det finns vi och det finns dom. Och många av "dom", lever i ett utanförskap eller inte har mat för dagen. Vi ser bilder av cykloner och jordbävningar. Vi ser bilder av svält och krig, vi ser girighet och orättvisa... Guds rike till trots så finns det mycket som vill bryta ner och söndra. Och ordet för den onda makten betyder ursprungligen "den som sönderdelar" det vill säga den som splittrar. Men mot detta finns nått som helar, nått som läker, kanske som ett trots allt i den här världen, -Guds rike.... Här är vi också alla satta att vara och att finnas, -att leva Guds rike så gott vi kan, i det stora och i det lilla. I mötet mellan människor, i det vi arbetar med. Att vara en bra dagisfröken med barnen eller att köra bussen säkert till ändhållplasten, det är också en del av Guds rike.

Men Guds rike är också nånting mer än en god kraft i skapelsen. Det är nånting för dig och mig att upptäcka. Jesus ger oss liknelser som skatten som ligger gömd i en åker, eller det bortappade myntet som blir återfunnet. Det är nånting man gör allt för att finna, något som man gläds över och som förändrar ens liv när det blir funnet. Det finns nånting där som bara verkar ligga där och väntar på oss. Det finns en inbjudan till var och en av oss, kalla det kallelse om du vill. Och jag skulle vilja säga att det är till livet, livet så som det var tänkt att vara. Ett liv som kanske inte låter sig beskrivas, men som kan upplevas, besjungas eller erfaras i tystnad. Ett liv som i vissa benådade ögonblick kan kännas på. Tillfällen då vi om så bara för ett ögonblick kan få känna att vi är en del av nånting större, då vi känner kärlek, bekräftelse eller helhet. Så här, så här måste det ha varit tänkt att vara... Nått som jag tror svarar mot allas vår innersta längtan.

Jesus säger vid ett tillfälle, att om Guds rike kan man inte säga att här är det eller där är det, nej Guds rike är inom er. Det finns alltså redan där, liksom planterat inom oss, och det bara väntar på att hittas, att upptäckas. Nånting att ana, att leva i och att leva av. Det finns ingenting som säger att livet skulle bli enklare eller bekymmersfritt för det. Snarare verkar det vara tvärt om. Men då och då får jag vara med dom om upptäckter och aha-upplevelser som berättar nånting för mig. Att jag skulle vara del

av nånting större, nånting helare, av Guds rike. Och inte sällan där jag minst anar det.

Nej att ha anat Guds rike handlar inte om att söka eller drömma sig bort från den bistra verkligheten. Snarare om att leva med verkligheten mitt i det bistra. Som en tro, en vilja en längtan.

Och mitt i denna, ibland lite bistra verklighet finns Abrahamsbergskyrkan. En plats i Guds rike, en plats för Guds rike. En plats för bekräftelse, helhet, helighet och sammanhang.

Och jag ser människor som kommer troget på söndagarna, för att fördjupa sig, sjunga och be tillsammans.

Jag ser människor som kokar kaffe, putsar fönster och diskuterar i styrelse och utskott.

Jag ser människor som möts, i grupper, runt kaffeborden, i hembesök eller i städgruppen.

Jag ser anställda som brinner för det dom gör, och ett ungdomsarbete som bubblar och sjuder, skapar hemkänsla och sammanhang, -som vågar nytt och prövar.

Ja jag ser en kyrka som verkar veta vad den är, -en kyrka för hela livet. Och jag hittar ett starkt vi, -vi som finns här. Men också en öppenhet, en inbjudan så att också Levi och vi andra får plats. Man är inte bara till för sin egen skull. Jag hittar ett vi, -men inget dom. Ett centrum, men inga yttre

Och jag känner mina vänner, här vill jag också vara.